

[Poul Møller.]

og vanskeligere at fastholde blot de vundne positioner og dermed de skabte arbejdspladser. Der er i dag en stor usikkerhed i erhvervslivet. Desto hurtigere vi får afklaret de europæiske problemer, desto hurtigere kan vi mindske denne usikkerhed, for det er i sig selv et forhold, der skaber usikkerhed; at man ikke kender de fremtidige markedsbetingelser; de fremtidige markedsforskeligheder. Men fra lovgivningsmagtens side er der jo i hvert fald ikke i det sidste stykke tid gjort noget for at lette erhvervene og industrien i denne vanskelige usikkerhedsperiode. Man skærper afskrivningsreglerne, man svækker opsparingsincitamentet, man skærper progressionen i skatteskalaen; man fører den høje rentes politik — alt dette gør det kun vanskeligere for vore industrierhverv og for vort landbrugserhverv og handelen at klare sig igennem. Stagnationen skulle betyde, at vi skulle være mere erhvervsvenlige og ikke blive mindre erhvervsvenlige i vor politik.

Ingen kan i dag sige, om vi står over for en recession i de skandinaviske samfund. I hvert fald er det givet, at eksporterhvervene ikke kan holde trit med omkostningsudviklingen. Det er klart for landbruget. Vi har netop fået et skoleeksempel på det i de forhandlinger; der blev afsluttet i går morges: omkostningsudviklingen kan ikke bæres af landbrugserhvervet, og den må derfor bæres af hele befolkningen, hvis vi vil bevare et landbrugserhverv som den reserve, vi har til at få nye fremskridt, hvis vi kommer ind i De europæiske Fællesskaber. Det er også klart, at fiskeriet har nye vanskeligheder, at skibsfarten har færre indtjeningsmuligheder end tidligere, og værst, at eksportindustriens stilling er utryk, den eksportindustri, der i så mange år har løftet os frem imod øget materiel velstand i det danske samfund.

Vi er derfor overbevist om, at en mere erhvervsvenlig politik må føres, ikke alene af hensyn til de erhvervsdrivende, men af hensyn til hele samfundet, af hensyn til de lønmodtagere, der skal leve af erhvervenes trivsel. Men kan vi nu forvente, at den regering, der sidder — og med den parlamentariske basis, den selv har valgt sig — vil være i stand til at føre en sådan erhvervsvenlig politik, en erhvervsvenlig politik, der

sigter imod at få rentetrykket fjernet og rentefoden sænket, inden vi skal ind i Fællesskabet, en erhvervsvenlig politik, der fremmer opsparingen, der fremmer virksomhedernes overlevelsesmuligheder? Kan vi vente det af den parlamentariske alliance, der i dag styrer tingets arbejde?

Kan socialdemokratiet, hvis denne bemyndigelse til regeringen vedtages, føre den økonomiske politik, som er nødvendig for denne beslutning, sammen med dem, der vedtager denne beslutning? Eller skal den økonomiske politik herhjemme bestemmes, ledes, forhandles, forberedes i samarbejde alene med et parti, som ikke vil tage medansvar for den beslutning, der skal træffes over for den europæiske udvikling? Vil det være naturligt, vil det være rimeligt? Vil det ikke være en situation, der vil være lige så uholdbar, som hvis de tre store partier stemte for vort medlemskab af NATO og regeringen så førte forsvarspolitik alene sammen med socialistisk folkeparti? Ville det være holdbart?

En lovgivning skal forberedes i de kommende år, som det er blevet sagt her, på snart sagt alle områder. Det gælder for så vidt også jordlovene. Jeg skal ikke komme ind på embedsmændenes bedømmelse, men det konservative folkeparti er også klar til her at se på det, Fællesskabet vil medføre af ændringer i dansk lovgivning. Men skal denne lovgivning forberedes i det såkaldte røde kabinet? Bør det ikke, høje ting, ske imellem de partier, der tager ansvaret for den danske tilslutning til EEC? Jeg tror, den anden tilstand er uholdbar, farlig for erhvervene og dermed for vor fremtid under de helt ændrede forhold, og den er selvfølgelig direkte urimelig over for os, der er rede til at tage medansvaret for denne vidtrækkende beslutning, men som fratages indflydelsen på den politik og den lovgivning, som kan og skal ledsage beslutningen. Problemerne skal nok vise sig at blive for store til at overlade deres løsning til det mindst mulige flertal her i tinget og tilmed til ét; som er så ensidigt sammensat som det nuværende. Derfor vil jeg gerne sige til regeringen — idet mit parti siger: vi er rede til at tage medansvaret for den beslutning, der skal træffes i dag — at om en arbejdsopgave nogen sinde i vor parlamentariske historie har kaldt på politisk